

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **PhDr. L. P.**, zast. Mgr. Alexandrem Klimešem, advokátem se sídlem Ve Vinicích 553/17, Mělník, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2016, č. j. 111886/16/7100-10111-011791, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 1. 2019, č. j. 62 Af 119/2016 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] U žalobce byla v období od 7. 10. 2002 do 17. 1. 2003 provedena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1998 až 2001. Na jejím základě mu Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město (dále jen „původní správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 27. 1. 2003, č. j. 8929/03/011913/7435, vyměřil za rok 2000 daň z příjmů fyzických osob ve výši 805 996 Kč, a to na základě pomůcek. Žalobce podal proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání, které následně vzal zpět, takže platební výměr nabyl dne 30. 3. 2003 právní moci. Dne 24. 4. 2003 podal žalobce žádost o obnovu řízení, odůvodněnou zjištěním, že obchody, které měla realizovat jeho externí účetní, nikdy neproběhly, takže žádal, aby mohl v rámci obnoveného řízení předložit ke kontrole rekonstruované účetnictví. Žádost o obnovu řízení původní správce daně zamítl dne 28. 5. 2003. Následně Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo dne 30. 1. 2007 odvolání proti tomuto zamítnutí. Žalobu proti tomuto rozhodnutí nejprve Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 30. 3. 2010, č. j. 8 Ca 113/2007 - 24. Nejvyšší správní soud ovšem rozsudkem ze dne 13. 1. 2012, č. j. 5 Afs 4/2011 - 50, zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (tímtož rozsudkem zrušil také rozsudky a rozhodnutí vztahující se ke zdaňovacím obdobím let 1999 a 2001).

[2] V následném řízení žalobce předložil rekonstruované jednoduché účetnictví, ale ani po jeho přezkoumání neshledal Finanční úřad pro hlavní město Prahu jako nově příslušný správce daně (dále jen „správce daně“) důvody pro povolení obnovy řízení a rozhodnutím ze dne 13. 3. 2013, č. j. 675137/13/2011-05402-107217, návrh na obnovu řízení zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím

ze dne 13. 11. 2013, č. j. 28072/13/5000-14101-709857, tak, že řízení o žádosti o obnovu řízení ze dne 24. 4. 2003 zastavilo z důvodu prekluze daně; věcně se tedy námitkami žalobce nezabývalo. Žalovaný následně zahájil podle § 123 odst. 1 a odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), přezkumné řízení z důvodu nesprávného posouzení právní otázky prekluze předmětné daně v předcházejícím řízení. V tomto přezkumném řízení bylo rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 4. 2016, č. j. 16937/16/5200-10421-707161, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 12. 5. 2016, č. j. 20862/16/5200-10421-707161, změněno jeho rozhodnutí ze dne 13. 11. 2013 po věcném posouzení námitek žalobce tak, že se odvolání zamítá a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 675137/13/2011-05402-107217, se potvrzuje. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2016, č. j. 111886/16/7100-10111-011791, zamítl odvolání proti tomuto rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil s názorem Odvolacího finančního ředitelství, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) nebo b) daňového řádu a podmínky podle jiných písmen tohoto ustanovení nepřicházely v úvahu.

[3] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 16. 1. 2019, č. j. 62 Af 119/2016 - 60, zamítl. K námitkám týkajícím se důvodů, pro něž byla žalobci doměřena daň podle pomůcek, krajský soud připomněl, že měl-li žalobce za to, že správce daně při výběru pomůcek pochybil, měl tyto argumenty uvést v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Smysl a účel obnovy řízení je jiný než u řízení o řádně podaném opravném prostředku, ve kterém dochází k přezkumu zákonnosti rozhodnutí správce daně v mantinelech daných způsobem doměření daně na základě pomůcek. Dále pak krajský soud vyšel z rozsudku NSS ze dne 13. 1. 2012, č. j. 5 Afs 4/2011 - 50, zejména v posouzení odpovědnosti za zfalšované účetnictví. V žalobcově případě byly dány zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, přičemž je nerozhodné, zda to zavinil osobně sám žalobce či jeho bývalá účetní. Orgány finanční správy postupovaly dle krajského soudu v souladu s pokynem obsaženým v rozsudku č. j. 5 Afs 4/2011 - 50, vyzvaly žalobce k předložení zrekonstruovaného účetnictví a následně zdůvodnily, proč toto zrekonstruované účetnictví není dostatečným důvodem pro obnovu řízení. Ani podle krajského soudu nebylo možné prokázat, že předložené rekonstruované účetnictví zahrnuje všechny doklady, které jménem žalobce a dle jeho pokynů vystavila jeho účetní, která navíc i podle samotného žalobce účtovala o jeho obchodních případech a o jeho příjmech nesprávně. Není proto možné nikterak ověřit, zda takto předložené zrekonstruované účetnictví odráží skutečnou ekonomickou realitu žalobce coby daňového subjektu. S ohledem na skutečnost, že zpracovatel zrekonstruovaného účetnictví neměl k dispozici všechny prvotní doklady, a proto nemohl o těchto dokladech účtovat, je zcela správný závěr žalovaného, že v rekonstruovaném účetnictví nemohou být zahrnuty všechny účetní případy, a takto zrekonstruované účetnictví je tudíž nesprávné, neúplné a zpracované v rozporu se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“). Nejednalo se tedy o důkaz, který nemohl být bez zavinění žalobce uplatněn již dříve. Žalobce o všech jím uváděných skutečnostech věděl již před právní mocí platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob. Krajský soud také připomněl, že dodatečný platební výměr byl vydán na základě výsledků daňové kontroly, a pokud žalobce s těmito výsledky nesouhlasil, měl právo použít řádné opravné prostředky. Procesní pasivitu nelze zhojit podáním žádosti o obnovu řízení, jež se opírá o zrekonstruované účetnictví, neboť žalobci nic nebránilo si zrekonstruovat účetnictví již v době, kdy se o aktivitách účetní dozvěděl, kdy podepisoval daňová přiznání a kdy se dozvěděl o částkách, jež mu byly správcem daně poukazovány jako odpočet daně z přidané hodnoty na jeho bankovní účet a z nichž vyplácel své účetní odměnu. Žalobce se žádostí o obnovu snaží dosáhnout přezkumu pravomocného dodatečného výměru a suplovat jí odvolání, které však vzal v daném případě zpět a tímto procesním krokem si uzavřel cestu k řešení otázek, které nyní vznáší.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Krajský soud se dostatečně nevypořádal s námitkou, že byly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Pro aplikaci tohoto ustanovení je nerozhodné, jestli stěžovatel po vydání dodatečného platebního výměru věděl nebo nevěděl, že toto rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, stejně jako je nerozhodné, jestli stěžovatel využil či nevyužil řádný opravný prostředek, neboť takovéto podmínky předmětné ustanovení nestanoví. Okamžik, kdy se stěžovatel dozvěděl o tom, že rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného dokladu popřípadě dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, je rozhodný pouze pro posouzení subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. To, že rozhodnutí správce daně bylo učiněno na základě dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, se stěžovatel dozvěděl teprve v okamžiku, kdy mu byl dodatečný platební výměr doručen. Teprve v tomto okamžiku bylo zřejmé, že správce daně využil jako pomůcku daňové příznání, které obsahovalo nepravdivé údaje, neboť bylo sestaveno na základě zfalšovaných dokladů.

[6] Původní správce daně využil pro své rozhodnutí údajů z daňového příznání, které jednoznačně obsahovalo nepravdivé údaje. Původní správce daně při daňové kontrole účelově zpochybnil pouze náklady, u nichž prokázal, že se v tvrzeném rozsahu deklarované obchodní případy neuskutečnily, ale zcela záměrně pominul tvrzené stěžovatelovy příjmy, ačkoli mu muselo být zřejmé, že jestliže se tvrzené obchodní případy na výdajové straně vůbec neuskutečnily, nemohl mít stěžovatel z těchto neexistujících obchodních případů ani žádné příjmy, přestože je účetní paní U. v jeho účetnictví vykazovala. Nutně tedy muselo jít o neexistující příjmy od neexistujících odběratelů. Původní správce daně mu však přesto doměřil daň z neexistujících příjmů, když jako pomůcky pro stanovení příjmů využil údajů z daňového příznání, ale pouze na příjmové straně. Daňové příznání, na jehož základě stanovil původní správce daně stěžovatelovy příjmy, je jednoznačně dokladem obsahujícím nepravdivé údaje, což sám původní správce daně stvrdil vyloučením předmětných nákladů uvedených v daňovém příznání. Navíc bylo daňové příznání sestaveno na základě příjmových i výdajových dokladů, které byly z větší a rozhodující části zfalšovány účetní. Jestliže daňové příjmy použil původní správce daně jako pomůcku pro stanovení příjmů, je zřejmé, že jeho rozhodnutí bylo učiněno též na základě zfalšovaných dokladů. Byly tedy splněny zákonné důvody pro povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu.

[7] K tvrzení, že nevyužil řádného opravného prostředku k nápravě dodatečného platebního výměru, zopakoval, že o zastavení odvolacího řízení požádal na radu pracovnice původního správce daně Ing. S., která jej informovala, že jeho odvolání bude zamítnuto a že je pro něj výhodnější požádat o obnovu řízení. Byl tedy v dobré víře, že tato pracovnice postupuje v souladu se základními zásadami správy daní a že dbá jeho práv.

[8] Krajský soud se podle něj řádně nevypořádal ani s námitkou týkající se splnění podmínek pro stanovení daně podle pomůcek. Jako pomůcku totiž původní správce daně využil daňové příznání, které obsahovalo nepravdivé a zfalšované údaje. Svě reálně nižší příjmy dokládá stěžovatel právě zrekonstruovaným účetnictvím. Nedošlo k tomu, že by veškeré své původní účetnictví skartoval a zaúčtoval veškeré účetní případy znovu, jak tvrdil žalovaný. Rekonstrukce dokladů spočívala ve vyjmutí dokladů zfalšovaných jeho předchozí účetní, a to jak na straně výdajů, tak na straně příjmů, takže následně již odráželo skutečnost. Daň tedy následně mohla být stanovena dokazováním. Stanovení daně za použití nesprávných pomůcek zvolil původní správce daně úmyslně a svévolně, když jako pomůcku využil údaje z daňového příznání pouze na straně

příjmů, přičemž mu muselo být zřejmé, že jde o doklad obsahující nepravdivé údaje, neboť z prodeje neexistujícího zboží nemohl mít stěžovatel žádné příjmy.

[9] Navrhl proto napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že maximální desetiletá prekluzivní lhůta pro stanovení daně uplynula již dne 25. 9. 2016, takže ani v případě stěžovatelova úspěchu v řízení o kasační stížnosti by již žalovaný nemohl nařídit obnovu řízení. Ztotožnil se s názorem krajského soudu, že dodatečné přepracování účetnictví za již uzavřené období je jednak v rozporu se zákonem o účetnictví a jednak se nejedná o novou skutečnost, která by odůvodňovala obnovu řízení. Není ani možné prokázat, že zrekonstruované účetnictví zahrnuje všechny doklady, které stěžovatelovým jménem a dle jeho pokynů vystavila jeho účetní, a zda tedy odráží ekonomickou skutečnost. Sám stěžovatel ostatně uvedl, že zpracovatel zrekonstruovaného účetnictví neměl k dispozici všechny prvotní doklady, a proto o nich nemohl účtovat. K možnosti uplatnění § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu žalovaný připomněl, že tento důvod žádosti o obnovu řízení právní předpisy v roce 2003, kdy byla podána, neobsahovaly, navíc i na toto ustanovení je třeba aplikovat podmínku, že se teprve po vydání rozhodnutí ukáže, že bylo vydáno na základě padělaných dokladů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační námitky jsou vzájemně úzce propojené, neboť se týkají zejména otázky, zda byly v daném případě splněny podmínky pro obnovu řízení, nebo zda bylo jejich splnění znemožněno tím, že si byl stěžovatel vědom tvrzeného falšování svého účetnictví jeho účetní již v době, kdy mohl dodatečné platební výměry napadnout ještě i řádnými opravnými prostředky.

[13] Ke stěžovatelově námitce proti údajně nedostatečnému posouzení splnění podmínek pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu je třeba nejprve připomenout, že žádost o obnovu řízení byla podána v roce 2003, tedy ještě za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Ten upravoval obnovu řízení v § 54. Jeho odst. 1 zněl:

(1) Řízení ukončené pravomocným rozhodnutím se obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,

b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, keřivé výpovědi svědka nebo keřivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem,

c) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a rozhodl-li příslušný orgán o ní dodatečně v podstatných skutečnostech ovlivňujících výši stanovené daně nebo procesní postavení daňového subjektu jinak.

[14] Je sice pravdou, že podle přechodného ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu platí, že *[ř]ízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.* Toto přechodné ustanovení však neznamená, že pokud by stěžovatel ve své žádosti o obnovu řízení uplatnil důvody, které nebyly obsaženy v úpravě účinné v době podání žádosti, bylo by možné tento

pokračování

nedostatek konvalidovat nabytím účinnosti nové úpravy a z nepřipustného důvodu učinit důvod přípustný.

[15] Pokud tedy stěžovatel trvá na tom, že měl krajský soud podrobněji rozebrat, zda doklady obsažené v jeho účetnictví či jeho daňové přiznání lze považovat za doklad obsahující nepravdivé údaje ve smyslu § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu, je třeba připomenout, že takový důvod obnovy řízení zákon o správě daní a poplatků účinný v době podání žádosti o obnovu řízení neznal, takže jej nebylo možno v té době uplatnit. Krajský soud tedy ve svém rozsudku sice nevhodně poukázal na aplikaci důvodů podle § 117 daňového řádu, ale fakticky postupoval správně, když se zaměřil na posouzení toho, zda byly dány ty důvody obnovy řízení, které znal už zákon o správě daní a poplatků a odpovídaly jim i důvody podle § 117 odst. 1 písm. a) a b) daňového řádu, tedy že *vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, nebo že rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozmeněného dokladu.*

[16] K této otázce v bodě 29 svého rozsudku uvedl: *„Pokud jde o poukaz žalobce na nepravdivé údaje týkající se jeho příjmů v daňovém přiznání, ke tomu správní orgány (odvolací finanční ředitelství) uvedly, že dodatečný platební výměr byl vydán na základě výsledků daňové kontroly, a pokud žalobce s těmito výsledky nesouhlasil, měl právo použít řádné opravné prostředky. Procesní pasivitu nelze zbojnit podáním žádosti o obnovu řízení, jež se opírá o zrekonstruované účetnictví, neboť žalobci nic nebránilo si zrekonstruovat účetnictví již v době, kdy se o aktivitách účetní dozvěděl, kdy podepisoval daňová přiznání a kdy se dozvěděl o částkách, jež mu byly správcem daně poukazovány jako odpočet DPH na jeho bankovní účet a z nichž vyplácel své účetní odměnu.“*

[17] Krajský soud tedy svůj názor postavil na skutečnosti, že stěžovatel již v době, kdy dodatečný platební výměr nebyl ještě pravomocný, věděl o tom, že údaje obsažené v jeho účetnictví a v jeho vlastním daňovém přiznání neodpovídaly skutečnosti. Právě jeho povědomost o nesprávnosti či falšovanosti jeho daňových dokladů byla klíčovou otázkou i podle předchozího rozsudku NSS v této věci. V rozsudku č. j. 5 Afs 4/2011 - 50 totiž uvedl: *„Pokud by totiž vyšlo najevo, že údaje o příjmech uvedené v přiznáních k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 1999, 2000 a 2001 vycházely z účetních záznamů a dokladů, které byly ve značném rozsahu nesprávné a zfalšované, **aniž by o tom stěžovatel věděl**, nemohly by tyto údaje pravděpodobně tvořit dostatečně spolehlivý podklad pro odhad výše příjmů stěžovatele.“* (zvýraznil NSS)

[18] Žalovaný a krajský soud se proto správně zaměřili právě na otázku stěžovatelovy vědomosti o nesprávnosti údajů uvedených v jeho účetnictví a daňovém přiznání nesoucím jeho podpis. Krajský soud pak v bodě 30 rozsudku doplnil, že *„pokud jde o argument žalobce, že přístup ke účetnictví získal teprve po provedené daňové kontrole, protože mu je v průběhu daňové kontroly odmítala účetní vydat, tak tím spíše mohl žalobce v průběhu daňové kontroly a především v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru argumentovat odkazem na reálně uskutečněné obchodní případy.“* Dodal, že stěžovateli musel být znám přibližný rozsah jím reálně uskutečněných transakcí, a tedy i jejich rozpor s údaji v daňovém přiznání, takže mohl zpochybnit správnost výše příjmů ve zprávě o daňové kontrole a poté i v dodatečném platebním výměru.

[19] S tímto názorem se ztotožňuje i NSS. Není možné, aby stěžovatel prolomil pravomocné doměření daně žádostí o obnovu řízení pouze na základě skutečností, kterých si musel být vědom v době, kdy pravomocné dosud nebylo. Tvzení o nemožnosti použití jeho daňového přiznání jako pomůcky pro doměření daně by jistě bylo relevantní v řádném opravném prostředku, jakým je odvolání. Nemohlo však v dané situaci obstát jako důvod pro obnovu řízení. Stěžovatel nese odpovědnost za vedení svého účetnictví, jak NSS připomněl již v rozsudku č. j. 5 Afs 4/2011 - 50, i za údaje uvedené v daňovém přiznání. V rámci odvolacího řízení by sice mohl účinně namítat, že tyto údaje neodpovídaly skutečnosti a daňová povinnost byla vyměřena nesprávně, resp. nikoli dostatečně spolehlivě, ovšem odvolací řízení kvůli jeho procesní taktice

neproběhlo. Subjektivní důvody či pohnutky, proč se rozhodl požádat o zastavení odvolacího řízení, na tom nemohou nic změnit. V žádosti o obnovu řízení by pak tyto skutečnosti mohl účinně namítat pouze tehdy, pokud by o nich v době vyměřovacího řízení bez svého zavinění nevěděl. Stěžovatel však daňové přiznání podepsal, přestože si musel být vědom alespoň přibližného rozsahu jím provedených obchodních případů, jak správně uvedl krajský soud.

[20] Lze tedy uzavřít, že důvody, o které stěžovatel opřel svou žádost o obnovu řízení, neobstojí. V řízení po předchozím zrušujícím rozsudku NSS bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatelova tvrzení ani předložené zrekonstruované účetnictví neprokazují, že by k doměření podle pomůcek došlo na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu ve smyslu § 54 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků, neboť klíčovým podkladem nebyly doklady ve stěžovatelově účetnictví, jejichž vypovídací hodnotu zpochybnil už původní správce daně při daňové kontrole. Klíčovým podkladem bylo naopak stěžovatelem podepsané daňové přiznání. To za podvržený nebo zfalšovaný podklad považovat nelze, respektive ani v žádosti o obnovu řízení ze dne 24. 4. 2003 stěžovatel nic takového netvrdil. Zde pouze uváděl, že mu daň z příjmů fyzických osob „byla doměřena na základě údajů uvedených v mých daňových přiznáních. Tyto údaje ale neodpovídají skutečnosti.“ Výše však NSS vyložil, že důvod obnovy řízení v podobě učinění rozhodnutí na základě *dokladu obsahujícího nepravdivé údaje* tehdy účinný § 54 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků neznal, takže ji o něj v té době nebylo možno opřít.

[21] Nelze také tvrdit, že by ve smyslu písm. a) téhož ustanovení vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu uplatněny již dříve v řízení, tedy během samotného doměrování daně. Žalovaný a krajský soud dostatečně prokázali, že stěžovatel si musel být vědom rozporů mezi výší příjmů, která byla uvedena v jím podepsaném daňovém přiznání, a výší příjmů, které začal uvádět následně. K tomu přistupuje i jeho opakovaně zmiňovaná odpovědnost za vedení účetnictví. Kasační stížnost tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[23] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady řízení o kasační stížnosti mu nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu